

Autor: Guillaume Faye

Od pádu Římské říše Evropa doposud neprožila tak dramatickou situaci. Čelí nebezpečí zatím v historii nepoznanému, ač o něm doposud neví, respektive je vidět odmítá. Je napadána, okupována a kolonizována lidmi Jihu a islámem. Je řízena Spojenými státy, které jí vyhlásily nelítostnou ekonomickou válku. Demograficky kolabuje, protože populace stárne a její reprodukce upadá. Je kastrována dekadentními, nihilistickými ideologiemi zahalenými pod pláštíkem laciného optimismu, přičemž je vystavena doposud nepoznanému úpadku kultury a výchovy, primitivismu a materialismu. Evropa je nemocná. A její politické třídy spolu s intelektuálními elitami se aktivně spolupodílejí na této rasové sebevraždě.

Argumenty, jež tu prezentuji, se netýkají pouze imigrace, ale rovněž tak kolonizace a invaze, jež mění evropský biologický a etno-kulturní základ. Nejde o to poddávat se zoufalství, ale o to vidět, že boj teprve začíná a o vědomí, že Evropané nemají jinou alternativu, než se spojit k společné obraně.

Destrukce evropského etno-biologického základu

Demografie barevné invaze do Francie, potažmo Evropy, je zstrašující. Jeden známý demograf ve svém posledním díle „France africaine“ (Africká Francie) předpovídá, že při zachování současného demografického trendu bude do roku 2040 40% francouzské populace černošského nebo arabského původu. V současnosti je již 25% francouzských a belgických školáků a 30% kojenců neevropského původu. Ze současné 61 milionové francouzské populace je 10 milionů ne-Evropanů, jejichž porodnost daleko převyšuje porodnost bílých. Každoročně je naturalizováno 100 000 ne-Evropanů udělením francouzského občanství, zatímco dalších 300 000, převážně ilegálních přistěhovalců, překračuje naše nechráněné hranice. Situace v dalších evropských zemích není o mnoho odlišná, což signalizuje možný zánik naší civilizace, ačkoli politické kruhy si toho viditelně doposud nevšimly.

Ve světovém měřítku, včetně USA se bílá rasa nachází ve stadiu strmého početního poklesu. Často převládá názor, že naše technologická převaha tuto nerovnost vyváží, já si to ovšem nemyslím, neboť podle mého názoru jediná smysluplná forma bohatství a moci leží v lidských bytostech. Proto základy civilizace leží primárně v tom, co Římané nazývali „germen“, čímž je míněn etno-biologický základ, kořeny, které vyživují civilizaci a kulturu.

Neevropská invaze do Evropy, jež započala v 60-tých letech 20. století, byla do značné míry připravena a podnícena: levicovými i pravicovými politiky, nakaženými marxistickými a trockistickými ideály; třídou zaměstnavatelů lačnicí po laciné pracovní síle; židovskými intelektuály, vyžadujícími multirasovou společnost; ideologií lidských práv, jež vyklíčila ze sekularizace určitých křesťanských principů.

Kolaboranti podněcující tuto invazi vytvořili ve Francii a celé Evropě systém výhod ve prospěch nájezdníků, na základě něhož je původní bílé obyvatelstvo povinno platit. Tudíž ilegální přistěhovalci jsou nejenom pouze zřídka repatriováni, pokud jsou chyceni, k tomu

navíc dostávají štědré příspěvky státní sociální podpory od proti-belošských sil ve vedení toho kterého státu. Ve stejné době „antirasisté“ zavedli balík zákonů, jež chrání imigranty před běžnými sociálními omezeními, a to i navzdory faktu, že jsou zhusta zodpovědni za probíhající explozi kriminality (více než tisíci procentní nárůst v posledních padesáti letech).

Invaze probíhá jak v porodních sálech, tak i po celé délce našich dřevných hranic. V kombinaci s demografickým úpadkem bílé populace se imigrace stala ekonomickou katastrofou pro západní Evropu. Předpokladané náklady se odhadují na 180 milionů dolarů za rok (pokud jsou započítány náklady díky nárůstu kriminality, stejně jako nespočetné formy sociální pomoci ve prospěch imigrantů, včetně těch ilegálních). Tento přístup představuje lákadlo pro nájezdníky: jednoduše je mnohem zajímavější být nezaměstnaným v Evropě, nežli pracovat ve třetím světě. Zatímco vzdělané a tvůrčí vrstvy naší populace začínají prchat převážně do USA, jsou nahrazováni odpadlíky z Afriky, jenž musí být námi vyživováni a podporováni, přičemž nemají co nabídnout ve smyslu znalostí a schopností.

Všechna tato fakta naznačují, že evropská ekonomika 21. století se stane zbídačenou ekonomikou třetího světa.

Třetí hlavní islámská ofenzíva

Kromě masové barevné invaze je na vzestupu i islám. Se svou jednostranně zaměřenou vytrvalostí, totalitární a agresivní náboženskou ideologií, usiluje o dobytí Evropy. Doposud jsme již prožili tři závažné ofenzívy islámu, jehož říše se rozkládá od Gibraltaru po Indonésii. První z těchto ofenziv byla odražena u Poitiers v roce 732 Karlem Martelem, druhá v roce 1683 při otomanském obléhání Vídně; třetí (ve formě současné invaze a kolonizace) právě probíhá (fakticky bez opozice). Islám má dlouhou historickou paměť, jeho cílem je na našem kontinentě ustavit systém, jež vůdce iránské islámské revoluce ajatoláh Chomejní nazýval „univerzálním chalifátem“.

Invaze do Evropy započala a vyčíslení její šíře je alarmující. Kontinent, včetně Ruska je nyní okupován 55 miliony muslimů, přičemž každoročně zaznamenáváme šestiprocentní nárůst. Ve Francii jich je nejméně 6 milionů. Stejně jako jejich souvěrci v Belgii a Velké Británii se francouzští muslimové dožadují svého podílu na politické moci. Vláda sama za sebe jednoduše odmítá brát vážně jejich cíl přeměny Francie v islámskou republiku do roku 2020, i když demografická váha arabské/muslimské populace se stane určujícím elementem. Zatím naopak financuje výstavbu mešit po celé zemi v touze koupit si sociální smír. Momentálně jich je ve Francii více než 2000, v Maroku takřka dvojnásobek. V současnosti je islám ve Francii druhým největším náboženstvím po katolicismu, ovšem s nejvyšším počtem praktikujících věřících. Bývalý prezident Jacques Chirac již prohlásil, že „Francie je nyní islámskou mocností.“ Všude napříč západním světem panuje nedůvodné přesvědčení, že existuje rozdíl mezi islámem a „islamismem“, a že západní zesvětštěný umírněný islám je přípustný. Nic takového neexistuje. Každý muslim je potenciální džihádista. Islám je teokracie směřující duchovní hodnoty se světskými, víru se zákonem, snažící se zavést právo šarija v Evropě, jejíž civilizační pravidla jsou s ním naprosto neslučitelná.

Příchod rasové války

Kriminalita a delikvence v západní Evropě způsobená masovou imigrací a úpadkem občanských hodnot dosáhla nepřijatelné úrovně. V roce 2004 bylo ve Francii podpáleno více než 100 000 aut a zabito 80 policistů. Každý týden vypukají v tzv. „banlieus“ (předměstích obývaných masami přistěhovalců) rasové nepokoje. Ve státním školství propukla endemie násilí a úroveň vzdělanosti takřka zkolabovala, mezi mládeží do 20 let je takřka 20% negramotných. I když rasové útoky proti bělochům stále rostou, jsou obvykle ignorovány ve jménu tupé antirasistické poučky stanovící, že jen bílí mohou být rasisty. V téže době arsenál represivní právořady, srovnatelné se sovětskou zavedl „zákony“, jejichž čistě ideologický a subjektivní záměr ani nepřestírá čestnost a slušnost, objektivita se zde zcela vytrácí. Veškerá kritika přistěhovalectví či islámu je zakázána. Proti mé osobě byly několikrát vedeny procesy, dostal jsem obrovskou pokutu za napsání díla „La colonisation de l`Europe“ (Kolonizace Evropy).

Rasová válka je nyní předvídatelná ve vícero evropských zemích, podzemní válka, jež se stane mnohem destruktivnější než „terorismus“. Bílá populace je odsouvána, je proti nám páchána svého druhu genocida se souhlasem či zdrženlivostí vládnoucích tříd, médií a politiků, tato ideologie, již kolaborantské elity vyznávají, je naplněna patologickou nenávistí k vlastním lidem a morbidní vášní pro míchání genetických informací. Utopický plán státu na „republikánskou integraci“ však přesto padl, neboť počítal, že mírové soužití cizinců a domácího obyvatelstva, barevných a bílých na jednom území, je možné. Naši vládcí nečetli Aristotela, který učil, že žádné město nemá možnost být demokratickým a spořádaným, pokud není etnicky homogenním... Evropská společnost dnes upadá do nezvladatelného etnického chaosu.

Jsem narozen na jihozápadě Francie, v oblasti podél atlantického pobřeží a neznam jediného slova v ruštině, avšak cítím se být nekonečně blíže Rusovi než francouzsky mluvícímu Arabovi nebo Afričanovi, i když se stali „francouzskými“ občany.

Morální krize a archeofuturismus

Současná situace může být popsána, takřka klinicky, jako svým způsobem „mentální AIDS“. Naše současné utrpení má svůj původ ve viru zvaném „nihilismus“, předvídaného již Nietzsche, který oslabil všechny naše obranné mechanismy. Kvůli této infekci pozvolna podléhají horečnaté sebelikvidaci. Městské brány byly dobrovolně otevřeny dokořán.

Prvotním příznakem této choroby je „xenofobie“: systematické upřednostňování Jiného před Vlastním. Druhým příznakem je „etnomasochismus“, nenávist k vlastní civilizaci a původu. Tím třetím je vykastrování (devirilizace), jež může být nazváno kultem slabosti a podporou mužské homosexuality. Historicky prověřené hodnoty spojené s užitím síly a přežitím lidstva – hodnoty mající jakoukoli vazbu na čest, loajalitu, rodinu, plodnost, patriotismus, vůli k přežití – jsou dnes považovány za zasmáníhodné atavismy. Tato forma dekadence je masivně rozšířena v důsledku zesvětštění křesťanské charity a její rovnostářské odnože, lidských právech.

Evropané mohou čerpat inspiraci z určitých hodnot stále dodržovaných v Rusku: například vědomí přináležetosti k vyšší civilizaci a udržování „práva na odstup“ od ostatních. Musíme skoncovat se všemi formami „etnopluralismu“, který je jednoduše jinou formou rovnostářství a znovuučilovat o „etnocentrismus“, právo na život ve vlastních zemích bez těch Ostatních. Taktéž je třeba se vrátit k heslu „každému, co jeho jest“. Mimoto, pouze lidé Západu věří, že míchání ras je ctností a představují si budoucnost coby „tavící kotlík“ (melting pot). Osamoceni věří v kosmopolitismus.

Avšak 21. století budou dominovat opětovně zformované etno-religiozní bloky, speciálně na Jihu a Východě. Konec historie podle Francise Fukuyamy nikdy nenastane. Namísto toho prožijeme urychlení historického vývoje „střetem civilizací“. Evropané rovněž musí skoncovat s „presentismem“, v němž jsou ponořeni, a učit se vidět sebe samotné (jak činí muslimové, Číňané a Indové) jako dlouhověký lid (“long-living people”), nositele budoucnosti. Tato duchovní revoluce s sebou musí přinést změnu v postojích Evropanů a je možná pouze díky gigantické krizi, násilnému šoku, jež je ostatně na spadnutí, ještě se o něm zmíním pár slovy níže.

Nový americký imperialismus

Evropané též musí přijít na kloub jevu, jež jsem ve své poslední knize pojmenoval „nový americký imperialismus“, imperialismus mnohem těžkotonážnější než za éry studené války, taktéž ovšem o mnoho trapnější. Od pádu Sovětského svazu se zdá, že americká vládnoucí klika ztratila veškerý smysl pro vyváženost, přičemž se stala ještě víc arogantní, angažuje se ve fantaskním usilování o dominanci nad světem, navlečena do hávu nového římského impéria. Mnohé z toho je samozřejmě vysvětlitelné v nuancích neokonzervativní ideologie spojené se sionismem, ovšem je také vedena mesianistickým a takřka patologickým pocitem realizace „božské mise“.

Jaké jsou tedy cíle tohoto nového amerického imperialismu? Obklíčit a neutralizovat Rusko, zabránit jakémukoli myslitelnému spojení mezi ním a Evropou (nejhorší noční můra Pentagonu); narušit evropské usilování o vlastní hegemonii přijetím muslimského Turecka, podrobit si střed a východoevropské součásti bývalého sovětského impéria; vyhlásit nelítostnou válku Evropské unii takovým způsobem, aby se jmenované ani nesnilo o jakékoli formě odporu. Křížácký duch nového amerického imperialismu se všude snaží závadět „demokracii“, speciálně v ruské oblasti, přičemž „demokracii“ je nazýván jakýkoli „proamerický režim“.

Nicméně si nemůžeme stěžovat na tyto americké ambice, jež korespondují s její geopolitickou a thalassokratickou touhou po světovládě. V historii je každý odpovědný pouze sám za sebe. Proto se stavím do opozice „posedlému a hysterickému antiamerikanismu“, ve Francii tolik obvyklému, vzhledem k jeho kontraproduktivnosti, sebeviktimizaci a nezodpovědnosti.

Lidé, potažmo národy, se musí učit rozlišovat mezi svým „hlavním protivníkem“ a „hlavním nepřítelem“. První jmenovaný se snaží dominovat a podkopávat, zatímco ten druhý zabít.

Neměli bychom v této souvislosti zapomenout na definici Carla Schmitta: „Nejste to pouze vy, kdo si volí své nepřátele, častěji je to váš nepřítel, kdo si volí vás.“ Amerika, speciálně její vládnoucí třída, je „hlavním protivníkem“ Evropy a Ruska na úrovni geopolitiky, ekonomiky a kultury.

Evropským „primárním nepřítelem“ jsou pak lidé Jihu stále více shromažďováni pod vlajkou islámu, jehož invaze na kontinent je již v plném proudu, vypomáhaná politickou nomenklaturou a inteligencí, jež mu k potěšení Washingtonu otevřeli brany snažíce se dosáhnout genově smíšené ne-Evropské Evropy. Stejně jako Atlantisté přeceňují hysteričtí antiamerikanisté Spojené státy nechápajíc, že jsou silné jen potud, nakolik my jsme slabí. Americká katastrofická a kontraproduktivní okupace malého Iráku, do něhož nepřinesli nic víc než chaos, je toho nesporným důkazem. V 21. století přestane být USA vedoucí světovou velmocí, jíž se stane Čína a nebo v případě existence vlastní vůle útvar, který nazývám Eurosibiří – federalizované spojenectví mezi lidmi Evropy a Ruska.

Souběh katastrof

Mým postulátem je hypotéza, že současný globální systém založený na víře v zázraky, víře v neurčitý pokrok, je na pokraji kolapsu. Poprvé v historii je lidstvo jako celek ohrožováno kataklysmickou krizí, jež pravděpodobně vzplane mezi roky 2010 a 2020 – krizí způsobenou průběžnou degradací ekosystému a klimatickými změnami, vyčerpáním fosilních paliv a zdrojů produkce obživy, rostoucí křehkostí ekonomického řádu postaveného na spekulacích a masivním zadlužení, návratem epidemií, vzrůstem nacionalismu, terorismu, rozšířením nukleární hrozby, vzrůstající agresivitou islámských útoků, a konečně dramatickým stárnutím západní populace.

Je potřeba, abychom se připravili na tyto souběžné katastrofy, které budou poznamenávat přechod z jedné éry do druhé, přičemž jejich zkázonosné efekty smetou liberální modernitu a přinesou s sebou Nový středověk. Současně však zde přichází šance ke znovuzrození, neboť každá význačná historická regenerace se rodí z chaosu, což je zejména případ civilizací našeho druhu, jejichž základní podstata je „metamorfická“.

Eurosibiř

Evropa budoucnosti nesmí nadále být ztělesňována rozmělněnými nezvladatelnými formami současné Evropské unie, jež je bezmocnou medúzou neschopnou kontrolovat vlastní hranice, ovládanou mánií volného obchodu, jsoucí předmětem americké nadvlády. Je potřeba si představit federální, imperiální Velkou Evropu, etnicky homogenní (což znamená evropskou), obývanou jednotnou autonomní oblast, neoddělitelně spojenou s Ruskem. Takovýto obrovský kontinentální blok nazývám „Eurosibiří“. Nebude mít žádnou potřebu být agresivní vůči svým sousedům, neboť bude nenapadnutelná, jakožto blok se stane světovou mocí číslo jedna (ve světě rozděleném do velkých bloků), zaměřená sama na sebe, stojící v opozici všem nebezpečným dogmatům nyní přináležícím globalismu. Bude mít v sobě schopnost praktikovat soběstačnost (autarchii) velkých území, principy čehož byly vypracovány nositelem Nobelovy ceny za ekonomii Maurice Allaisem. Osud evropského subkontinentu

nesmí být oddělen od kontinentálního Ruska jak vzhledem k důvodům kulturním, tak i geopolitickým. Pro americkou obchodnickou thalassokracii musí být kategorickým imperativem zabránit zrodu Eurosibiřské federace.

Neni zde prostoru, abych hovořil o izraelském státu. Pouze poznámka: z nezbytných demografických důvodů věřím, že sionistická utopie pojatá Herzlem a Buberem, a následně realizovaná po roce 1945, nepřetržije déle než sovětský komunismus, její konec je vskutku na dohled. Momentálně píše knihu o „nové židovské otázce“, jež doufám bude přeložena i do ruštiny.

Závěr

Fatalismus není nikdy na místě. Historie je vždy otevřena a představuje nespočetné množství neočekávaných vrtochů a obrátů.. Nezapomeňme na výrok Viléma Oranžského: „Kde je vůle, tam je i cesta.“ Období, jež nyní prožíváme, je dobou odporu a přípravou na hrozivější události, které mají teprve přijít, jako výsledek spojení rasové války a masivního ekonomického zhroucení. Musíme začít přemýšlet v post-chaotické rovině a stejně tak i plánovat. Na závěr mě nechte zakončit mým oblíbeným sloganem: „Odporem k znovudobytí, znovudobytím k renesanci.“